

تا ابد جاوید هستی ،
 تا ابد عزیز چهره و گلبرگهای شعرو دانش ،
 ژاله هستی ،
 ژاله هستی ،
 ژاله هستی ،

خرداد ، ۱۳۶۴ - مادریه

۰۴ کزرس

ثراله ،

ای بنشسته بر هر برگ گل در با مدخله ،
شبنمی یا اشک چشم یا نوید با مدخله در ؟
یا سرسبزه ریخته بار و افلاک ؟
یا در فریاد درون محوم امید دار ؟ !
کاین چنین رخسند ، مستی .

شعرهای قصه های اشک خلو بر نخبه ،
آه درد در دمنده ، ناله ز بحر پیاخ ،
یا امید رستن از نخبه بد کالنج ،

سالمها دور از وطن لهر ثراله با اندوه خو ؟
قصه رخسند با اندوه همچون لوه خو ؟
نی - تو کوهر بر سر ت خورشید عالم تاب دار ،
تو خود البرز تولنج و تاب دار ،
مستی اندر شعر تو همچون شراب ناب دار ،

ثراله باران ز شاخ گل فرو ریخ ،
کیک تو در سینه تاریخ و محوم جا دار ،